

«Ένας τυχαίος βρικόλακας»

Ένας ακόμα βρικόλακας στο Θέατρο Ένα. Συνυπάρχει με τον δρα Τζέκιλ και κ. Χάιντ, αλλά ο τρόμος κατά τη μεταφορά από την κύρια αίθουσα στον Άλλο Χώρο αποκτά εισαγωγικά. Το έργο του Πίτερ Μπράμερ είναι κωμωδία, και μια κωμωδία που έχει ως θέμα τους βρικόλακες δεν μπορεί παρά να διακωμωδεί το αρχέτυπο είδος. Ο συγγραφέας επιδιώκει να πετύχει το κωμικό εφέ με την τοποθέτηση των στοιχείων του αρχικού είδους —δηλαδή μιας ιστορίας τρόμου— σ' ένα παντελώς αταίριαστο περιβάλλον. Πρόκειται για μια δοκιμασμένη και συνήθως αποτελεσματική μέθοδο, η οποία βασίζεται σε μετωπική σύγκρουση αισθητικών. Όμως το γεγονός ότι ο συγκεκριμένος τρόπος χρησιμοποιήθηκε πάρα πολλές φορές στη λογοτεχνία, το θέατρο και τον κινηματογράφο μειώνει το κωμικό αποτέλεσμα, κάνει τα πράγματα προβλέψιμα και λιγότερο αστεία. Ιδιαίτερα έχουν δεινοπαθήσει οι βαμπίρ στον κινηματογράφο. Αυτό το *deja vu* μπαίνει εξαρχής ανάμεσα στο έργο του Πίτερ Μπράμερ «Ένας τυχαίος βρικόλακας» και του κοινού της παράστασης του Ένα, το οποίο δεν γελάει, απλά επειδή έχει ξαναγελάσει με κάτι παρόμοιο. Όμως η προβλεψιμότητα δεν είναι το μόνο ελάττωμα του κειμένου. Η υπόθεση του έργου παρουσιάζει παράλογα παρακλάδια, τα οποία προορίζονται από τον συγγραφέα να αναπληρώσουν τη ρηχότητα της κύριας γραμμής, αλλά αδυνατούν να το κάνουν. Όπως και να είναι, η αντιδιαστολή του σκοτεινού βαμπρικού στοιχείου με το σύγχρονο Λονδίνο και τη μικρή, φευγάτη Χέιλι ως φορέα του πνεύματος της πόλης θεωρήθηκε αρκετή για να δουλέψει η δημιουργική ομάδα. Δεν μπορούσα να απαλλαγώ από την εντύπωση ότι ο σκηνοθέτης Μαρίνος Ανωγυριάτης βρέθηκε κάπως τυχαία να σκηνοθετεί τον «Τυχαίο βρικόλακα». Οι προσωπικές του ρεπερτοριακές επιλογές στο *Versus* χαρακτηρίζονταν

από προσήλωση σε έργα με αιχμηρό πολιτικό περιεχόμενο, που φανέρωναν τις αξίες που υποστήριζε και τους στόχους εναντίον των οποίων έβαλλε. Το κείμενο του Μπράμερ σαφώς δεν ανήκει σ' αυτή την κατηγορία. Ακόμα και η προσήλωση του Μαρίνου Ανωγυριάτη στην ακριβή και λεπτομερή δουλειά με τους ηθοποιούς τον αποπροσανατόλισε κάπως στη συγκεκριμένη παραγωγή. Κυνήγησε περισσότερο την εκφραστική ακρίβεια της κάθε μορφής παρά κάποια γενικά, κωμικά ευρήματα. Έτσι οι βαμπίρ του (η σαδομαζοχίστρια Ναταλία της Βασιλικής Ανδρέου, ο αριστοκρατικός γεροβρικόλακας του Μανώλη Μιχαηλίδη, η συγχυσμένη, προσηλυτισμένη βαμπίρ της Έφης Χαραλάμπους) βγήκαν ως αρκετά καλοφτιαγμένες διαπαρωδούμενες στερεότυπες εικόνες. Δυστυχώς το κείμενο ενέπλεκε αυτά τα τρία πρόσωπα σε αχρείαστους γύρους της υπόθεσης, όπου η κωμικότητα εξασθενούσε εκ των πραγμάτων. Οι δύο πρωταγωνιστές του παράξενου έρωτα μεταξύ ενός βρικόλακα και μιας θνητής, ο Κωνσταντίνος Γαβριήλ και η Ειρήνη Καραγιώργη, είχαν αόριστους στόχους, που παράπαιαν μεταξύ των δύο υφολογικών κατεύθυνσεων, της ρομαντικής κομεντί και της παρωδίας, με τον Κωνσταντίνο Γαβριήλ να δυσκολεύεται πιο πολύ εξαιτίας των... προδιαγραφών του ρόλου του. Είναι εκατό χρόνων ημιβρικόλακας με εμφάνιση συμπαθητικού νεαρού, που πίνει αίμα από μπουκάλι, αλλά αρνείται να ολοκληρωθεί ως βαμπίρ. Άντε να το παίξεις...

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ